

Arrest

nr. 106 133 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Zaidabad in het district Mohammad Agha van de provincie Logar. Uw vader ging als strijder van Harakat over op de Taliban nadat deze partij aan de macht kwam. Ook na de val van het Talibanbewind bleef uw vader zich inzetten voor deze partij en ook uw oudste broer T.(...) vervoegde de rangen van de Taliban. Enkele jaren geleden kwam uw vader in een gevecht om het leven. Vijf à zes maanden na de dood van uw vader verdween T.(...). Na zijn verdwijning werd u zeer vaak door de Taliban gevraagd om het voorbeeld van uw vader en broer te volgen. Uw moeder vreesde evenwel voor uw leven en liet u Afghanistan ontvluchten. Na een reis van drie maanden kwam u op 13 juli 2011 in België aan, waar u zich vier dagen later vluchteling verklaarde. Op 23 januari 2013 verklaarde de Dienst Voogdij u meerderjarig.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara en een verzendnota neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de Taliban die u wilden dwingen het pad van uw vader en uw broer te volgen. U weet echter onvoldoende informatie aan te brengen om het lidmaatschap van uw vader bij Harakat en de Taliban en uw broer bij de Taliban aannemelijk te maken.

Zo blijft u uiterst vaag als u gevraagd wordt meer informatie aan te brengen over de activiteiten van uw vader voor beide partijen. U weet in het geheel niets te vertellen over de gevechten van uw vader tegen de Russen (CGVS p.5). Ook weet u in het geheel niets over de partij Harakat te vertellen, hetgeen opmerkelijk is, terwijl u ook maar één andere Harakat-commandant naast de leider weet op te sommen (CGVS p.8-9). Wat uw vader deed tijdens het Talibanregime nadat hij tot de Taliban toetrad, is u eveneens onbekend (CGVS p.9). Ook dit mag ernstig verbazen. Over uw vaders bezigheden bij de Taliban na het einde van hun bewind weet u al evenmin een duidelijk beeld te geven. U kan ook niet zeggen waar uw vader verbleef als hij actief was als talib. Zijn strijdtterrein weet u slechts zeer algemeen af te bakenen door te stellen dat hij in uw provincie vocht en "misschien elders" (CGVS p.6). Voorts weet u geen enkele anekdote van uw vader bij de Taliban te verhalen (CGVS p.6) en evenmin weet u of uw vader en broer al dan niet betaald werden voor hun inzet door de Taliban (CGVS p.7). Nochtans kwam uw vader net zoals uw broer geregeld naar huis (CGVS p.6). Dat u zodanig in het ongewisse bent over de bezigheden van uw vader, die eveneens de oorzaak zijn van uw vlucht uit Afghanistan, is zeer opmerkelijk en roept ernstige twijfels op bij uw bewering omtrent het profiel van uw vader. Het kan immers aangenomen worden dat u doorheen gesprekken met uw vader en broer enige concrete informatie zou bezitten over hun activiteiten in het verleden.

Over de dood van uw vader kunnen uw verklaringen evenmin overtuigen. Zo weet u niet in welke maand of in welk seizoen uw vader kwam te sterven. Nochtans was u aanwezig op uw vaders begrafenis, waardoor een zekere indruk van de tijd van het jaar u niet zou mogen zijn ontgaan (CGVS p.6). Het mag ook verbazen dat u niet weet of uw broer al dan niet aanwezig was bij de aanval die uw vader het leven zou hebben gekost. U houdt het op een laconieke "misschien wel of misschien niet". U verklaart uw onwetendheid over het onderwerp door te stellen dat u geen contact met uw broer had. Als u ermee geconfronteerd wordt dat deze uitspraak niet strookt met uw eerdere verklaring dat uw broer voor jullie zorgde na de dood van uw vader, bevestigt u dat uw broer wel degelijk op regelmatige tijdstippen naar huis kwam (CGVS p.6). Daar u wel degelijk contact met uw broer had na de dood van uw vader is het zeer verwonderlijk dat u geen weet heeft van uw broers aanwezigheid bij het overlijden van uw vader. Ook dit roept ernstige vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Voorts moet er nog op gewezen worden dat u niet weet wanneer uw broer zich bij de Taliban aansloot. U kan zelfs niet zeggen hoe oud u destijds was (CGVS p.7). Tenslotte springt ook uw desinteresse in uw broers verdwijning in het oog. Hoewel u beweert dat jullie geheel in het ongewisse bleven over het lot van uw broer en enkel wisten dat hij met de Taliban was, vroeg u de collega's van uw broer die vaak met u een gesprek aanknoopten in het dorp niet naar wat er met uw broer gebeurde (CGVS p.7). Dat u de meest voor de hand liggende en toegankelijke manier om informatie over T.(...) te verkrijgen niet gebruikte, is erg bedenkelijk.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u het partijlidmaatschap en dood en verdwijning van uw vader en uw broer niet geloofwaardig kan maken. Daar zij de kern vormen van uw problemen met de Taliban worden uw asielmotieven volledig onderuit gehaald. De vluchtelingenstatus kan u derhalve niet toegekend worden.

Wat uw algemene geloofwaardigheid betreft, is het eveneens van belang te wijzen op het feit dat er aan de door u verklaarde leeftijd geen geloof kan worden gehecht. Het medisch onderzoek op 20 juli 2011 oordeelde dat u destijds rond de 18 jaar oud was, vermoedelijk 19 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Waar aanvankelijk de resultaten van het leeftijdsonderzoek gevolgd werden voor het vaststellen van uw geboortedatum, nl. 18 januari 1994, boog de Dienst Voogdij later haar oordeel om nadat u een taskara neerlegde. In haar beslissing van 22 december 2011 volgde de Dienst Voogdij de op uw taskara vermelde geboortedatum van 6/4/1374 (27 juni 1995). In haar beslissing van 23 januari 2013 herzag de Dienst Voogdij evenwel haar beslissing van 22 december 2011 en verklaarde zij u alsnog meerderjarig.

Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd vastgesteld dat er aan de neergelegde taskara geen bewijskracht kon worden neergelegd. Zo verklaart u dat u de opgenomen leeftijd op de taskara zelf heeft verklaard bij aanvraag. U heeft zich toentertijd zestien jaar verklaard, zo zegt u (CGVS p.6). Dat dit stuk louter op basis van uw verklaringen werd opgemaakt, is een belangrijke vaststelling. Het mag bovendien verbazen dat uw taskara vermeldt dat u niet zestien maar vijftien jaar oud was. Geconfronteerd met deze tegenstelling heeft u er geen verklaring voor. Hoe het verder mogelijk is dat een precieze geboortedatum uw taskara siert, weet u evenmin. U beweert dat u zich zestien jaar verklaarde, waarop ze uw geboortedatum berekenden. Dat 6/4/1374 (27 juni 1995) als uw geboortedatum vermeld staat, laat zich echter noch door uw verklaring, noch door de uitgiftedatum, 23/9/1389 (14 december 2010), verklaren (CGVS p.5). Evenmin kan u aannemelijke verklaringen afleggen over het moment waarop u de taskara aanvroeg. Hoewel slechts zo'n vier maanden uw vlucht uit Afghanistan en het bekomen van uw taskara van elkaar scheiden, weet u op geen enkele wijze te schatten hoeveel tijd voor uw vertrek u uw taskara aanvroeg (CGVS p.8). Het opgeven van een jaartal of maand waarin u uw taskara verkreeg, is al helemaal een onmogelijke opgave (CGVS p.3). Bovenstaande opmerkingen doen sterk twifelen aan de authenticiteit van de neergelegde taskara.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

In uw geval moet echter gewezen worden op verschillende elementen die toelaten te besluiten dat er voor u een intern vluchtalternatief bestaat. Zo blijkt u een volwassen man te zijn die een van de landstalen beheerst en, zo werd vastgesteld tijdens het gehoor, eveneens het Engels machtig is (CGVS p.4). Als antwoord op de vraag of u zich bijvoorbeeld in de hoofdstad Kabul kan vestigen, verwijst u slechts naar uw asielmotieven als hinderpaal. U zou o.w.v. uw probleem met de Taliban nergens in Afghanistan veilig zijn, zo zegt u. Daar uw asielmotieven als bedrieglijk werden ontmaskerd, werpt u zelf geen beletsel op voor uw vestiging elders in Afghanistan (CGVS p.13).

Verder dient er op gewezen te worden dat u er voor kiest de Belgische asielinstanties geen zicht te bieden op uw werkelijke achtergrond en levensomstandigheden. Naast de hierboven reeds aangetoonde valse verklaringen over het profiel en het overlijden/verdwijnen van uw vader en broer (waardoor uw familiesituatie geheel hertekend wordt) én de vaststelling dat er ernstig kan getwijfeld worden aan uw leeftijd, legt u nog over verschillende andere elementen die uw identiteit en levensomstandigheden voor uw komst naar België bepalen niet-waarachtige verklaringen af.

Rekening houdend met de vaststelling dat u ouder bent dan u zich voordoet, moet vastgesteld worden dat u geen zicht biedt op uw persoonlijke achtergrond en activiteiten in uw land van herkomst. Dat u als volwassene in het geheel niets deed dan met andere jongens spelen, zoals u beweert, klinkt erg merkwaardig in de oren (CGVS p.3,4). Ook over de levensomstandigheden van uw familie legt u geen overtuigende verklaringen af. Zo heeft u geen weet van de inkomsten van uw familie na de verklaarde dood van uw vader en de verdwijning van uw broer. Hoewel u de oudste en volwassen zoon was na de verdwijning van uw broer Tareq weet u niet van welk geld uw gezin overleefde. U kan slechts de these opperen dat uw vader misschien wat geld naliet, al moet u even later bekennen dat u niet weet of uw moeder wat geld had. Zelfs indien uw neven en oom voor jullie zorgden na het verklaarde wegvallen van uw vader en broer, mag u gezien uw positie binnen uw familie wel degelijk op de hoogte zijn van de financiële situatie van uw gezin (CGVS p.4). Ook over de periode voor het verklaarde overlijden van uw vader en de verdwijning van uw broer weet u in het geheel geen beeld op te hangen van de financiële situatie van uw familie. U kan slechts vermelden dat alles gedaan werd door uw vader en uw broer (CGVS p.4). U blijkt niet te weten hoe uw familie inkomsten verwierf. De vraag of uw vader en broer betaald werden door de Taliban kan u niet betantwoorden. U kan het slechts veronderstellen omdat "iemand de familie ondersteund moet hebben"(CGVS p.7). Gezien uw leeftijd en het feit dat uw vader en broer, volgens u, zeer regelmatig gedurende langere periodes afwezig waren, is het feit dat u er in het geheel geen idee van heeft waarvan uw familie overleefde zeer bevreemdend (CGVS p.6).

Ook om een andere reden dient besloten te worden dat u geen zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, netwerk, leeftijd en leefomstandigheden. Zo is er nog de vaststelling dat u klaarblijkelijk al geruime tijd geleden uw regio van herkomst verlaten heeft en zich elders gevestigd heeft. In dit verband dient uw gebrekkige kennis van het dorp Zaidabad, waar u steeds verbleven zou hebben, opgemerkt te worden. Zo is Shah Wali Popal, het districtshoofd na de val van het Talibanregime en afkomstig uit uw dorp, u niet bekend. Nochtans kan aangenomen worden dat u wel degelijk van een dergelijke prominente dorpsgenoot gehoord zou hebben mocht u steeds in uw dorp hebben verbleven (CGVS p.10). Ook de naam van Abdullah Ilham, de directeur van de middelbare school die in uw dorp gevestigd was, herkent u niet (CGVS p.10,11). Een foto van deze directeur samen met een oudere van uw dorp wekt evenmin enige herkenning op (CGVS p.9). Mullah Momim Hakimi, een lokale Talibancommandant, is u ook onbekend (CGVS p.10). Ook de incidenten die de laatste jaren in of bij uw dorp gebeurden, zijn

u veelal onbekend. In december 2010 vond er een operatie plaats in Zaidabad die leidde tot een arrestatie van een opstandeling. In november 2008 werden in uw dorp vier bewakers gedood nadat hun voertuig tot ontploffing werd gebracht. In juli 2008 werd een politiekonvooi in uw dorp getroffen door een bom, met zes gewonde agenten tot gevolg. In juni 2008 werden politieagenten in een hinderlaag gelokt door de Taliban tussen uw dorp en de kopermijn. Drie lokale politieagenten kwamen om. Al deze incidenten zijn u ontgaan. U kan immers maar één incident noemen dat in Zaidabad of in haar omgeving van plaats vond. Dat incident dateert overigens van september 2007, voor al de hierboven opgesomde incidenten bij uw dorp (CGVS p.10). Tenslotte verbaast ook uw uitspraak dat er allemaal Pashtounen in uw district wonen, op enkele Dari-sprekenden na die u in twee dorpen situeert. In werkelijkheid zijn 40% van de bewoners van het district Tadzjiek die onder andere wonen in Safid Sang, een dorp op een kleine vijf kilometer van het uwe en dat een meerderheid aan Tadzjiek telt. Het is overigens ook verwonderlijk dat u de etnie van uw Dari-sprekende districtsgenoten niet kent (CGVS p.4,11). Dat u werkelijk afkomstig bent uit deze regio, kan dan ook ernstig worden betwijfeld.

Omwille van bovenstaande opmerkingen dient dan ook besloten te worden dat er voldoende elementen zijn om aan te nemen dat u zich elders in Afghanistan kan vestigen teneinde de situatie in Logar te vermijden (en u dit mogelijks al heeft gedaan). Het intern vluchtalternatief is dan ook op u van toepassing. Derhalve dient de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting en van de zorgvuldigheidsverplichting. Gelet op de jonge leeftijd van verzoeker is het geheel onterecht dat hem verweten wordt dat hij geen informatie heeft omtrent het lidmaatschap en de activiteiten van zijn vader en zijn broer bij Herakat en/of de taliban. Op het ogenblik dat de vader van verzoeker als strijder van Harakat overging bij de taliban en ten tijde van het talibanbewind was verzoeker nog een kind. De laatste jaren werd verzoeker evenmin betrokken bij de huidige activiteiten van zijn vader en zijn broer. Er werd hem door hen geen informatie gegeven en verzoeker was niet in de positie om hier vragen over te stellen. Gelet op de Afghaanse cultuur is het niet opmerkelijk dat verzoeker onwetend is gebleven omtrent deze aspecten. Het is in Afghanistan absoluut normaal dat een vader weinig of niets vertelt over zijn werkzaamheden aan zijn minderjarige kinderen. Slechts het voor de familie noodzakelijke wordt meegedeeld. De onwetendheid van verzoeker wordt eveneens gevoed door het feit dat hij analfabeet is en in zijn land van herkomst nooit naar school is gegaan. Door de voogd van verzoeker werd op het einde van het gehoor eveneens opgemerkt dat de intellectuele capaciteiten van verzoeker beperkt zijn. Door de lange afwezigheid van zijn vader en zijn oudste broer was er in het leven van verzoeker weinig structuur en er werden hem geen verplichtingen opgelegd, zoals naar school gaan. Verzoeker verdreef zijn tijd door sport en spel met de andere jongens van het dorp. De dood van verzoekers vader is plots gekomen en was een shock voor de hele familie. De dagen na zijn dood zijn aan verzoeker ontgaan. Gelet op de omstandigheden van de dood van de vader van verzoeker werd daarover nadien niet gepraat. Gelet op het gevaar voor het gezin, uitgaande van de Amerikanen gezien verzoekers broer tevens lid was van de taliban, werd over de dood van de vader niet in geuren en kleuren verteld en werd door de broer van verzoeker evenmin bevestigd of hij al dan niet aanwezig was bij dit incident. Dat verzoeker hier geen concreet antwoord kan geven, duidt niet op onverschilligheid, maar is het logische gevolg van de specifieke omstandigheden eigen aan de dood van zijn vader. Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enige opzoeking heeft gedaan naar de omstandigheden van de dood van de vader van verzoeker, hetgeen binnen zijn onderzoeksmogelijkheden ligt en verzocht werd op het einde van het gehoor. Verzoeker legt foto's neer van zijn overleden vader. De bewijslast in hoofde van verzoeker, die als minderjarige zijn land van herkomst heeft ontvlucht en op heden nog steeds minderjarig is, is milder en een uitgebreide toepassing van het voordeel van de twijfel dient zich aan. Met deze richtlijnen van de UNHCR heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening gehouden. Uit medisch onderzoek zou blijken dat verzoeker meerderjarig is, maar verzoeker weet niet wanneer hij geboren is. Op de taskara die hem werd gegeven staat weliswaar zijn leeftijd en zijn geboortedatum vermeld. Het is aan de hand van dit document, dat verzoeker van de Afghaanse overheid heeft mogen ontvangen, dat verzoeker aanneemt dat hij tot op heden zestien jaar oud is. Verzoeker heeft geen reden of indicatie om aan te nemen dat de informatie opgenomen in zijn taskara niet zou kloppen en omwille van deze reden heeft hij te goeder trouw verklaard dat hij minderjarig was. De opmerking omtrent zijn leeftijd is bovendien irrelevant in het kader van de beoordeling van zijn asielrelaas en kan geenszins de algemene geloofwaardigheid van verzoeker aantasten. De argumenten die zijn aangehaald om de vluchtelingenstatus te weigeren aan verzoeker zijn niet afdoende en de verklaringen van verzoeker kaderen in algemeen gekende feiten omtrent de situatie in Afghanistan. De aangehaald problemen stroken met de gekende werkelijkheid, waardoor de ingeroepen vrees van verzoeker heel waarschijnlijk is.

Ook met betrekking tot de weigering van de subsidiaire bescherming benadrukt verzoeker dat hij tot op heden nog steeds minderjarig is. Ongeacht de resultaten van het medisch onderzoek en waarvan de Belgische autoriteiten ook overtuigd zijn, wordt verzoeker in Afghanistan als een minderjarige beschouwd, hetgeen blijkt uit zijn taskara. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakt ook niet duidelijk waarom een persoon die Pashtou en Engels praat zich gemakkelijk in Kabul zou kunnen vestigen. Uit de beschrijving van de veiligheidssituatie in Kabul in de bestreden beslissing blijkt dat de stad Kabul nog met vele problemen kampt, waar burgers het slachtoffer van worden. De veiligheidssituatie in Kabul is nog steeds ongunstig en minstens niet stabiel te noemen. Uit een recent rapport van de UNHCR blijkt dat jonge Afghanen vele moeilijkheden kennen bij hun terugkeer naar Afghanistan na een afgewezen asielaanvraag. Het is evident dat die moeilijkheden groter zijn als zij dienen terug te keren naar een plaats die nooit hun thuishaven is geweest. Verzoeker heeft nooit in Kabul gewoond, heeft daar geen familieleden wonen en heeft er geen sociaal netwerk. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat verzoeker geen zicht zou bieden op zijn persoonlijke achtergrond en zijn activiteiten in zijn land van herkomst, stelt verzoeker dat voor de dood van zijn vader en de verdwijning van zijn oudste broer, zij de kostwinners waren.

Verzoeker gaat er van uit dat zij betaald werden door de taliban, aangezien hun activiteiten voor de taliban hun enige activiteiten waren. Het werd aan verzoeker echter nooit expliciet meegedeeld en verzoeker heeft er ook niet naar gevraagd. Verzoeker was op het ogenblik van het overlijden van zijn vader ongeveer dertien jaar oud. Op deze leeftijd stond verzoeker niet stil bij de manier waarop het inkomen werd verworven. Na de dood van zijn vader en de verdwijning van zijn oudste broer was verzoeker weliswaar de oudste jongeman in zijn gezin, doch hij was nog steeds minderjarig. Tijdens het gehoor heeft verzoeker verklaard dat zijn ooms en neven voor hen zorgden, maar hij weet niet of zij over geld beschikten dat door zijn vader werd achtergelaten. Verzoeker werd niet betrokken bij de financiële zaken van de familie. Indien de verklaringen van verzoeker erop nagelezen worden dient ook vastgesteld te worden dat hij wel degelijk over zijn kennis van zijn regio van afkomst heeft getuigd. De informatie die verzoeker wel heeft gegeven wordt echter geminimaliseerd. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft wel aan dat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet werd onderzocht, maar heeft nergens de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) onderzocht.

2.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift enkele foto's van zijn vader en twee niet nader genoemde documenten.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Vooreerst slaagt verzoeker, die beweert dat de taliban hem wil inlijven na de dood van zijn vader en de verdwijning van zijn broer (stuk 8, gehoorverslag CGVS, p. 7), er niet in het lidmaatschap van zijn vader bij Harakat en de taliban en van zijn broer bij de taliban aannemelijk te maken. Ondanks het feit dat zijn vader en broer geregeld naar huis kwamen (stuk 8, gehoorverslag CGVS, p. 6, 7), slaagt verzoeker er immers niet in om hieromtrent duidelijke, concrete en coherente verklaringen af te leggen. Zo weet verzoeker niets over de gevechten die zijn vader zou gevoerd hebben tegen de Russen (stuk 8, gehoorverslag CGVS, p. 5) en weet hij over de partij Harakat slechts algemeen te vertellen dat zij vochten zoals andere partijen (stuk 8, gehoorverslag CGVS, p. 8). Ook wat zijn vader deed toen hij tot het talibanregime toetrad weet verzoeker niet (stuk 8, gehoorverslag CGVS, p. 9) en met betrekking tot de plaatsen waar zijn vader actief zou zijn geweest stelt verzoeker slechts dat hij in provincie Logar en misschien ook op andere plaatsen vocht (stuk 8, gehoorverslag CGVS, p. 6). Verzoeker weet tevens niet wanneer zijn broer de taliban vervoegde (stuk 8, gehoorverslag CGVS, p. 7). Het is evenmin aannemelijk dat verzoeker niet aan de taliban, die hem probeerde in te lijven, zou hebben gevraagd of zij wisten wat er met zijn broer gebeurde toen hij verdween (stuk 8, gehoorverslag CGVS, p. 7). Daarnaast weet verzoeker niet in welke maand of welk seizoen zijn vader overleed, hoewel hij stelt dat hij op de begrafenis aanwezig was (stuk 8, gehoorverslag CGVS, p. 6). Bovendien is het geenszins aannemelijk dat verzoeker niet weet of zijn broer aanwezig was bij de aanval op hun vader en stelt "misschien was broer er of niet" (stuk 8, gehoorverslag CGVS, p. 6). Tevens spreekt verzoeker zichzelf tegen door te verklaren dat hij geen contact had met zijn broer (stuk 8, gehoorverslag CGVS, p. 6). Eerder stelde verzoeker immers dat zijn broer na de dood van zijn vader gedurende een paar maanden voor het gezin zorgde (stuk 8, gehoorverslag CGVS, p. 4). Wanneer hij hiermee geconfronteerd wordt bevestigt verzoeker dit bovendien opnieuw en stelt hij dat zijn broer eens per week of per maand naar huis kwam, waaruit blijkt dat hij wel degelijk contact had met zijn broer (stuk 8, gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Hoewel hij stelt dat ze hen moeten betaald hebben omdat iemand de familie moet ondersteund

hebben, weet verzoeker evenmin zeker of zijn vader en broer door de taliban betaald werden (stuk 8, gehoorverslag CGVS, p. 7). Voorts blijkt dat verzoeker in het geheel geen zicht heeft op de inkomsten van zijn familie, hoewel hij na de dood van zijn vader en de verdwijning van zijn broer de oudste zoon was. Zo weet hij niet of zijn moeder geld had en stelt hij slechts dat zijn vader misschien wat geld naliet (stuk 8, gehoorverslag CGVS, p. 4).

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift zijn onwetendheid tracht te verklaren door te stellen dat hij jong was op het moment van de feiten, analfabeet is en niet naar school is geweest, stelt de Raad dat verzoeker niet aantoont dat analfabetisme of ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld. Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet meer gegevens kan meedelen over elementen die toch aan de basis van zijn problemen in Afghanistan liggen en daarenboven mee de reden van zijn vertrek uit Afghanistan uitmaken. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn vader en broer hem geen informatie gaven en hij evenmin in de positie was om hierover vragen te stellen, gelet op de Afghaanse cultuur waar het normaal is dat een vader weinig of niets vertelt over zijn werkzaamheden aan zijn minderjarige kinderen, is de Raad van oordeel dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij wel degelijk op de hoogte is van de activiteiten en dood van zijn vader en de activiteiten en verdwijning van zijn broer. Ook waar verzoeker stelt dat er niet over de dood van zijn vader werd gepraat en zijn broer niet bevestigde of hij al dan niet aanwezig was bij deze aanval en waar verzoeker stelt dat hij niet bij de financiële zaken van de familie werd betrokken, stelt de Raad vast dat dit de bovenstaande vaststellingen niet kan weerleggen. Deze elementen raken immers de kern van verzoekers asielaanvraag, waardoor van hem kan worden verwacht dat hij hierover concrete en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker, die expliciet beweert zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van het feit dat hij door de taliban gevraagd werd om zich, net als zijn vader en broer bij de taliban aan te sluiten (stuk 8, gehoorverslag CGVS, p. 7), geen enkele concrete of coherente informatie weet te verstrekken aangaande de activiteiten van zijn vader en broer. Van verzoeker mag dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat hij desbetreffend op de hoogte is.

2.5. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. De door verzoeker neergelegde foto's, die overigens bijzonder onduidelijk zijn, geven louter een beeld weer van een man en een aantal andere mensen, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat dit de vader van verzoeker is, noch in welke omstandigheden deze foto's werden genomen. Bovendien stelt de Raad vast dat het om fotokopieën gaat. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Met betrekking tot de twee niet nader genoemde documenten stelt de Raad vast dat ze niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor de documenten dan ook niet in overweging wordt genomen. Overigens zijn ook deze documenten slechts fotokopieën.

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR

aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 23 januari 2013 blijkt dat verzoeker een volwassen man is (stuk 4). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift volhardt in zijn minderjarigheid stelt de Raad vast dat in de beslissing van de Dienst Voogdij expliciet vermeld wordt dat verzoeker hiertegen beroep kan indienen binnen de 60 dagen na de betekening ervan. Uit het administratief dossier noch ter terechtzitting blijkt dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid benut heeft. Bijgevolg kan hij niet dienstig aanvoeren dat de beslissing niet correct zou zijn.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in Afghanistan als een minderjarige wordt beschouwd zoals blijkt uit zijn taskara, gezien verzoeker slechts een fotokopie van zijn taskara neerlegt. Zoals reeds gesteld kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend. Ook op basis van verzoekers verklaringen meent de Raad dat er geen bewijswaarde aan de neergelegde taskara kan worden gehecht. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat hij de opgenomen leeftijd op de taskara zelf heeft verklaard bij zijn aanvraag ervan. Verzoeker stelde dat hij zich toentertijd zestien jaar heeft verklaard (stuk 8, gehoorverslag, p. 5), hetgeen in schril contrast staat met het feit dat zijn taskara vermeldt dat hij niet zestien maar vijftien jaar oud was (stuk 8, gehoorverslag, p. 5). Geconfronteerd met deze incoherentie kan verzoeker geen verklaring geven (stuk 8, gehoorverslag, p. 5). Hoe het verder mogelijk is dat een precieze geboortedatum op zijn taskara werd aangebracht, terwijl hij slechts verklaarde zestien jaar oud te zijn, weet verzoeker evenmin (stuk 8, gehoorverslag, p. 5). Evenmin kan verzoeker een jaartal of maand opgeven waarin hij zijn taskara verkreeg (stuk 8, gehoorverslag, p. 3). Bovenstaande vaststellingen doen dan ook volledig afbreuk aan de authenticiteit van de neergelegde taskara.

Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker Pashtou spreekt en enkel zijn beweerde problemen met de taliban, die hierboven ongeloofwaardig bevonden werden, aanbrengt als reden waarom hij zich niet in Kabul zou kunnen vestigen (stuk 8, gehoorverslag CGVS, p. 4, 12 en 13). Verzoeker toont niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman, die Pashtou spreekt, niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kabul.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict” van 15 juni 2012 en SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse” van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een ‘solide verbetering’ vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele “force protection” incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de

stad vormen een doelwit voor bermbommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Het door verzoeker geciteerde rapport uitgegeven door UNHCR toont niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De door verzoeker aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven. Dit rapport bespreekt de moeilijkheden die jonge terugkerende Afghanen soms kennen bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF